

מסכת יבמות

פרק יו

א. הָאֲשֶׁר שְׁהַלֵּד בִּעַלְהָ וְצַרְתָּה לְמִדִּינָת הָיִם, וּבָאוּ וְאָמְרוּ לָהּ מַתָּ בִּעַלְהָ, לֹא תְּפַשֵּׂא וְלֹא תְּחִיבֶם, עַד שְׁתַּדַּע שֶׁמְאָמָרָת הִיא צַרְתָּה. הַיְתָה לָהּ חֲמֹות, אֵינֶה חֹשֶׁשֶׁת. יָצַתָּה מִלְאָה חֹשֶׁשֶׁת. רַبִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר, אֵינֶה חֹשֶׁשֶׁת:

ב. שְׂתֵי יְבָmoת, זו אֹמֶרֶת מֵת בַּעַלְיִי וְזוּ אֹמֶרֶת מֵת בַּעַלְיִי, זו אֲסֹורָה מִפְנֵי בִּעַלְהָ שֶׁל זו וְזוּ אֲסֹורָה מִפְנֵי בִּעַלְהָ שֶׁל זו. לֹזּוּ עֲדִים וְלֹזּוּ אֵין עֲדִים, אֶת שִׁישׁ לְהָעֲדִים, אֲסֹורָה. וְאֶת שְׁאיַן לְהָעֲדִים, מִפְּתָרָה. לֹזּוּ בְּנִים וְלֹזּוּ אֵין בְּנִים, אֶת שִׁישׁ לְהָבְנִים, מִפְּתָרָה. וְאֶת שְׁאיַן לְהָבְנִים, אֲסֹורָה. גַּתְּיַבְּמוּ וְמִתוּ הַיְבָmoין, אֲסֹורֹת לְהַגְּשָׁא. רַבִּי אֶלְעָזֶר אָמֵר, הַוְאֵיל וְהַתְּרוּ לְיְבָmoין, הַתְּרוּ לְכָל אָדָם:

ג. אֵין מַעֲידִין אֶלָּא עַל פְּרַצּוֹף פָּנִים עִם הַחֶטֶם, אֶפְעַל פִּי שִׁישׁ סִימְנִין בְּגּוֹפוֹ וּבְכַלְיוֹ. אֵין מַעֲידִין אֶלָּא עַד שְׁתַּמְצֵא נְפָשׁוֹ, וְאֶפְלוּ רְאוּהוּ מְגַנֵּיד, וְצַלּוֹב, וְהַחִיה אָוְכֶלֶת בּוֹ. אֵין מַעֲידִין אֶלָּא עַד שְׁלֹשָׁה

ימים. רבי יהודה בן בָּבָא אומר, לא כל האדם ולא כל הארץ ולא כל השעות נשויין:

ד. נפל למים, בין שיש להן סוף, בין שאין להן סוף, אשתו אסורה. אמר רבי מאיר, מעשה באחד שנפל לבור הגדל, ועלה לאחר שלשה ימים. אמר רבי יוסי, מעשה בסוגם שירד לטבל במערה, ויירד מושכו אחריו, והוא קדי שטא נפשם, והשיאו נשותיהם. ושוב מעשה בעסיא באחד ששלהלווה ליהם, ולא עלה בידם אלא רגלו, אמרו חכמים, מון הארץ ולמעלה, תנשא. מון הארץ ולמטה, לא תנשא:

ה. אפלו שמע מן הנשים אומרות, מת איש פלוני, כי. רבי יהודה אומר, אפלו שמע מן הפינוקות אומרים, קרי-Anno הולכין לפסף ולקיים את איש פלוני, בין שהוא מתפנו ובין שאין מתפנו. רבי יהודה בן בָּבָא אומר, בישראל עד שהיה מתפנו. ובגוי, אם היה מתפנו, אין עדותו עדות:

ו. מעידין לאור הניר ולאור הלבנה, ומשיאין על פי בית קול. מעשה באחד שעמד על ראש החר ואמר, איש פלוני בן פלוני ממקום פלוני מות, הילכו ולא מצאו שם אדם, והשיאו את אשתו. ושוב מעשה בצלמו באחד שאמר, אני איש פלוני בן איש פלוני, גשבי נחש, והרי אני מות, והילכו ולא הכירוהו, והשיאו את אשתו:

ג. אמר רבי עקיבא, כשירדתי לנهرדיא ל עבר השנה, מצאתי נחמה איש בית דלי, אמר לי, שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פִי עד אחד, אלא רבי יהודה בן בָּבָא. ונומתי לו, בן הקרים. אמר לי, אמר להם משמי, אם יודעים שהמדינה משכשת בניות, מקבלני מרבו גמליאל הזקן, שמשיאין את האשה על פִי עד אחד. וכשנאתה והרצית הקרים לפניו רבנו גמליאל, שמח לדברי, ואמר, מצאנו חבר לרבי יהודה בן בָּבָא. מתוך הקרים נזכר רבנו גמליאל, שנחרגו הרוגים בתל ארزا, והשיא רבנו גמליאל הזקן נשותיהם על פִי עד אחד, והחזקו להיות משיאין על פִי עד אחד. והחזקו להיות משיאין עד מפי עד, מפני עבד, מפני אשה, מפני שפחה. רבי אליעזר ורבי יהושע אומרים, אין מראה את האשה על פִי עד אחד. רבי עקיבא אומר, לא על פִי אשה, ולא על פִי עבד ולא על פִי שפחה, ולא על פִי קרוביים. אמרו לו, מעשה בני לוי שהלכו לצער עיר הפתרים, וחלה אחד מהם בהרבה, והביאוה לפונדק, ובתורתם אמרו לפונדקית איה חברותנו, אמרה להם מת וקברתו, והשיאו את אשתו. אמרו לו, ולא תהא כהנת לפונדקית. אמר להם, לכשתחאה פונדקית גואמת. הפונדקית הוציאה להם מקהלו ותרמלו בספר תורה שהיה בידו:

